

MÉREGTELENÍTŐ

2016.02.szám

KEDVES OLVASÓ!

Mit szólnál, ha ezekben a februári hetekben a mesék birodalmába vinnélek el? Soktornyú csodálatos palotába, az erdők, vizek birodalmába? A tündérek, manók varázslatos világába?

S végül az emberek fantáziadús, mesés történeteibe?

Mert a ködös, havas napok – bár világosodik már – elénk idézik, vagy igézik a meséket! És miért ne kapcsolnánk ki örökké zakatoló agyunk néha félelmes képeit, képzelgéseit? Hisz a félelmeink nagy része is csak a képzeletben fogan, de soha nem születik meg a valóságra! Miért ne varázsolnánk magunk elé inkább a csodákat, a jószág, boldogság történeteit?

Ne legyünk a hétköznapijaink gúzsba kötött foglyai! Tárujjon ki a világ, a megannyi szépség, gazdagság, melyet Teremtőnk nekünk adott! Hát éljünk vele, járjuk be a csodás tájakat, szárnyaljon képzeletünk, táguljon a látóhatár! Induljunk! Talán egy varázsszőnyegen? Nézzük csak:

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember és a felesége. Volt egy ócska, réges régi szövőgépük. Az asszony éjjel nappal a rongyot tépte, gombócozta. Amikor összegyűlt pár zsákkal, megszötte szőnyegnek. Amikor kész volt egy kiskocsira való mennyiség, kivitték a vásárba. Sajnos a vásárba járó emberek is szegények manapság. Megfogják, simogatják, szagolják, de azt mondják: nincs rá pénz. Kicsi a nyugdíj, sok a rezsi, már gyógyszerre se futja. Közeledik a vásár vége. Elbágyadva, ásítózva hozzá fognak pakolni. Feltekerik a szőnyeget a következő vásárig. Egyetlen egy szőnyeget sikerült eladni. Kénytelen, kelletlen hazaballagnak. Este korán lefekszenek. Álmukban az egyik kis tarka szőnyeget az udvaron a fűre terítették és ráültek. Arról ábrándoztak, milyen jó lenne, ha bejárhatnák vele a világot. Csodálatos tájakat láthatnának, tenger parton sütkérezhetnének. Egyszer csak a kis szőnyeg megmozdult. Repült velük az ég felé, keresztül hegyeken, völgyeken. Leszállt egy nagyvárosban. A boltok roskadásig tele áruval. Nem győztek válogatni. Gyönyörű ruhákat, ékszereket, gyümölcsöket. Az áruért a köszönömöt is elfogadták fizetségképpen. Csak úgy roskadozott a szőnyeg. Hazaindultak. Megszólalt az esti harangszó és ők jókedvűen ébredtek – a reggeli harangszóra. A varázsszőnyegről senkinek se mertek mesélni, nehogy az adóhatóság az ajándékokat megadóztassa.

Továbbra is szöttek a szőnyeget, jártak a vásárba, közben álmodoztak – mint ahogy mi is...

Lázár Ervin: Az élet titka

Gyerekkoromban, az alsórácegresi nagyszederfa alatt hallottam egy történetet. Nem hinném, hogy abban a pillanatban, amikor elhangzott, megértettem volna minden ága-bogát. De a gyerekkorban hallott történetek együtt növekszenek velünk: virágot hoznak, kiteljesednek, gyümölcsöt érlelnek. Semmi más nem kell hozzá, csak meg kell őrizni őket. Én őrizgettem máig, éppen itt az ideje, hogy elmondjam.

Élt Rácpácegresen két család. Rácegresiék és Pácegresiék. Mind a két családnak tizenkét fiúgyermek volt, úgy nagyjából egyidősek. Csak a természetük volt nagyon különböző, mert Rácegresiéké jókedvű, összetartó család volt, csak úgy zengett a házuk a nevetéstől. Pácegresiéké meg ordítózás, tohonya, csak úgy zengett a házuk a veszekedéstől. Egy bizonyos napig. Mert azon a napon maga elé hívatta mind a tizenkét fiát Rácegresi is, meg Pácegresi is.

Azt mondta Rácegresi a tizenkét fiának:

– Ahhoz, hogy derék emberek legyetek, nem árt megtudni, mi az élet titka. Az élet titkát az Óperenciás-tengeren túl őrzi egy nagyszakállú öregember. Az Üveghegy tetején lakik egy háromszázhatvanöt tornyú várban. Oda kell eljutnotok. De ezer veszély leselkedik rátok, csak akkor juthattok el hozzá, ha nem hagyjátok cserben egymást soha.

Közben a másik házban Pácegresi beszélt a fiaihoz:

– Az élethez szerencse és sok kincs kell – mondta nekik. S a szerencse és kincsek tudója egy nagyszakállú öregember az Óperenciás-tengeren túl. Ott lakik az Üveghegyen egy háromszázhatvanöt tornyú várban, őhózzá kell eljutnotok minden áron, s azután már semmi gondotok se lesz, éltek, mint Marci Hevesen. Csak hát nehéz odajutni, nem ártana összefognotok, legalább arra a kis időre, amíg odaértetek.

Akkor aztán egyenként elővették a fiaikat, és mindegyiknek elmondták a feladatát. Nem állt sokból. Tizenkét elágazása van az erdőn át vezető útnak, az első fiú megjegyzi, hogy merre kell menni az első elágazás után, a második a másodikat kapja, és így aztán mind a tizenkét elágazásnál tudja valaki, hogy merrefelé kell továbbmenni. Egyszerű ez, nem?

Minden fiú kapott egy szerszámot, mindegyik tartsa rendben a magáét, ne hagyja megrozsdásodni, elkallódní, mert amikor odaérnek az Óperenciás-tengerhez, akkor bizony ott hajót kell építeni, s akármelyik szerszám hiányzik, nem sikerülhet a hajóépítés. Aztán áthajózni az Óperenciás-tengeren, elgyalogolni az Üveghegyig. S ott csak akkor nyitja ki a kaput a nagyszakállú öreg, ha elénekelnek neki egy dalt. A tizenkét fiú megtanult a dalból egy-egy sort, nem lesz ott hiba, ha odaállnak a várkapu elé, tizenketten el tudják énekelni az egészet.

Na, nekiindult mind a két csapat, a Pácegresiek már a második elágazásnál összevesztek. Mit is mondott az apám? – ráncolta a homlokát a második gyerek – Jobbra vagy balra? Valamerre csak nekiindultak. De az egyik fiú ivócimborákat talált egy kocsmában, velük maradt, a másik lakodalmas nép

közé keveredett, a harmadik elment zsoldosnak. Már csak kilencen vagyunk – mondta dühösen a legidősebb, és eldobta a nehéz kalapácsot, amit rábízott az apja, és sorsára hagyta testvéreit. Sose jutottak el nem az Üveghegyig, az Óperenciás-tengerhez sem.

De a Rácegresi gyerekek nem hagyták magukat. Tudták az utat, megbirkóztak éhséggel, szomjúsággal, felépítették a hajót, tépték őket viharok, szelek, de átjutottak a túlsó partra, ha valamelyikük megbetegedett, ápolták, aki elvesztette reményét, azt megvigasztalták – s egyszer csak ott álltak az Üveghegy előtt, a háromszázhatvanöt tornyú vár előtt.

Nekifogtak énekelni, az első elénekelt az első sort, a második a másodikat, mikor a dal végére értek, újrakezdték, harmadik éneklésre tudták mindannyian az egész dalt, énekeltek boldogan. A kapu kitárult, ott álltak a nagyszakállú öreg előtt.

Az alsórácegresi nagyszederfa alatt abba hagyta az öregember a mesélést. Mert amíg el nem felejttem, el kell mondanom, hogy ezt a mesét az alsórácegresi nagyszederfa alatt egy nagyszakállú öregember mesélte nekünk.

– És mi volt az élet titka? – kérdeztük tőle kórusban.

– Ezt kérdezték a fiúk is, de az öregember azt mondta nekik: „Hiszen már tudjátok!”

– Akkor legalább a dalt énekelje el – kérleltük ott a nagyszederfa alatt, de csak mosolygott – csak jól jegyezzétek meg azt az egy sort – mondta.

Ebből gondoltam, hogy egyszer majd nekem is ott kell állnom az Üveghegy előtt, és el kell énekelnem azt az egy sort.

Most már, idők múltával azt is tudom, hogy arról szólt a mese, hogy a világban mindenkire rá van bízva valami. Valami nagyon fontos, amivel el kell jutni az Üveghegy elé, s aki az Üveghegy elé akar jutni, annak ismernie kell testvérét, anyját, nagypapját, tudnia kell, hogy az Üveghegy vára mindenki előtt nyitva áll, csak szeretet és tiszta szív kell hozzá.

A KAPU

Az első alkalommal hatéves volt, amikor meglátta a zöld kaput. Egy hosszú, rozoga fal kellős közepén állt. Lenyomta a kilincset, belépett és egy csodálatosan szép kertben találta magát. Órákig játszott a tisztásokon, a fák és virágok között, hallgatva a madarak énekét, rácsodálkozva a szebbnél-szebb, szelíd állatokra. Amikor kilépett a kapun, vissza a szürke városba, szinte azonnal visszavágyott a kertbe. Azonban amikor megfordult, a kapu már nem volt ott. Hiába mesélte el otthon lelkesedve az élményét, senki nem hitt neki. Ő maga is kételkedni kezdett, hogy nem hogy álmódott-e csupán? Eltelt tíz év, amikor újra hirtelen meglátta a falat és a kaput, amit azóta sem felejtett el. Megmerevedett a kapu előtt és hatalmas vágyat érzett, hogy belépjen. Akkor azonban már ő volt az iskola eminens tanulója. Nem, nem késhet el az iskolából! Majd hazafelé benéz a kertbe. Továbsietett az iskolába. Hazafelé azonban nem találta meg a kaput, még a falat sem. Ismét évek teltek el. Épp az egyik legfontosabb egyetemi záróvizsgájára igyekezett, amikor hirtelen ismét ott állt előtte a fal és a kapu. Jaj, éppen most! – sóhajtott fel. Nem, nem lehet! Le kell tennem ezt a vizsgát. Azzal szinte erőszakkal elfordította a fejét a kapuról. A vizsga sikerült, s utána még sok-sok minden. Az egykori fiú sikeres ügyvéd lett, majd a város egyik képviselője, aki a polgármesteri címre is pályázott. A kert utáni vágyakozás azonban nem szűnt meg a szívében. Egy nap, hosszú évek után, hirtelen újra meglátta a falat és a kaput. Csakhogy éppen befolyásos politikusok társaságában sétálgatott. Nem, nem! Örülnek néznék, ha most hirtelen belépne a kertbe és eltűnne! Ezt nem kockáztathatja meg! Fájó szívvel ellépett a kapu előtt. Ahogy egyre idősebb lett, mindjobban vágyakozott a kert után. Sikerei, amiket az életben elért, meg sem közelítették annak az egykori, gyermekkori élménynek a szépségét, örömét. Élete utolsó évtizedeiben végül mindent feladott, és semmi másra nem pazarolta az idejét, minthogy azt a falat és azt a kaput keresse. Hiába járta azonban a várost egyre nehező, egyre fáradtabb léptekkel, a kaput nem találta meg soha többé.

Karácsony ünnepén megnyílik az Ég, és az Isten Fia elhozza a Földre a Mennyország üzenetét. Amikor az ember kisgyermekként éli meg a karácsonyt, szinte mindig bepillantást nyer a Mennyországba. Ezért várja olyan szívrepesve évről-évre! Valami több ez, mint az ajándék miatti izgalom, hiszen ajándékot máskor is kap. Olyasmit élünk át, amit valóban csak a kis Jézustól kaphatunk: Isten Országának örömét, békéjét, szeretetét. Azonban sajnos, az is gyakori tapasztalat, hogy az emberek többsége, ahogy telnek-múlnak az évek, egyre ritkábban képes megtapasztalni ezt a hangulatot, átélni ezt a varázst! Fájdalmasan próbálják felidézni a régi, porral betemetett érzéseket, szavakat, tetteket, de valahogy sehogyan sem akar sikerülni! Vajon miért?

Azért, mert a karácsony elmúltával szinte semmit sem viszünk tovább a hétköznapiakba abból, amit akkor kaptunk. A karácsonyfa körül imádkozunk, szent énekeket énekelünk közösen, de az év többi napján még egyénileg

sem szakít időt a legtöbb ember az imára, nemhogy a családjával együtt! Karácsonykor egy picit leállunk a rohanással, és időt szánunk egymásra. Máskor azonban foghegyről odavetett szavaknál többre nem telik, szaladunk a dolgunk után látástól vakulásig! Karácsonykor átéljük annak örömét, hogy valamit adhatunk embertársainknak, a szürke hétköznapokon azonban állandóan az a kérdés forog bennünk: „Nekem ez mire jó? Mi lesz belőle a hasznom? Nekem mi jut belőle?”

Ne csodálkozzunk hát azon, hogy elveszítjük az Isten kertjébe nyíló kaput, ha alig-alig lépünk be rajta életünk során! Pedig karácsonykor nem azért nyílt meg az ég, hogy újra becsukódjon! Isten nagy ajándéka, az emberré lett Krisztus itt maradt velünk. Vele valóban elérkezett hozzánk az Isten Országa. Ha akarjuk, nap mint nap felüldülhetünk „Isten kertjében”. Ehhez azonban nem szabad elfordítanunk a fejünket, ha megpillantjuk a kaput. Nem szabad bezárnunk a fülünket és a szívünket, ha meghalljuk a hívó szót! Az angyalok kara hiába zengte volna a Mennyország dicsőségét a pásztoroknak, ha ők nem lettek volna hajlandók felkelni, otthagyni bárányaikat, elindulni és felkeresni a jászolban fekvő Megváltót. A napkeleti csillagot sokan látták a bölcseken kívül is, talán a jelentését is megfejtették, mégiscsak néhányan indultak el, hogy otthagya biztonságos, meleg otthonukat hosszú vándorlás után megtalálják a nagy Királyt, az Isten Fiát. Isten Fia a világba jött, övéi közé. Övéi azonban nem fogadták be. Csak akik befogadták, azok élhetik át Isten gyermekeinek örömét.

Ha ezen a karácsonyon – talán csak halványan, messziről is, de megpillantottuk azt a bizonyos „kaput”, amennyire csak lehet, maradjunk meg ebben a kertben, a Mennyország vonzásában! Ha az imádságban érezzük Isten közelségét, imádkozzunk holnap és holnapután is! Ha a szentmisén megnyílik a szívünk Isten felé, jöjjünk el máskor is! Ha a családtagjainkhoz, munkatársainkhoz képesek vagyunk türelmesek és kedvesek lenni, gyakoroljuk ezt a türelmet és kedvességet más napokon is! Ha így teszünk, akkor, ha nem is mindig egyforma intenzitással, de érezni fogjuk az ünnep hangulatát, az Istentől kapott igazi életörömet egész év során! (Finta József atya)

TALLÓZÓ

Böjte Csaba ferences szerzetes a Ferenc pápa által meghirdetett rendkívüli szentévben „Az irgalmasság iskolája” címmel beszédsorozatot indított – közölte jan. 18-án a Magyar Kurír.

Böjte Csaba a második elmélkedésében arról szólt, miért is van szükség arra, hogy az irgalmasság iskolájába járjunk. Meg kell tanulnunk egymást szeretni – hangsúlyozta. Ahogy a vas a tűzben áthevül és szépen formálódik, úgy az emberek egymáshoz is könnyen hajlanak, ha szeretet van közöttük. Ha ez nincs, feszültség alakul ki, elkezdődik a „hideg kovácsolás”.

A szeretetet meg lehet tanulni – buzdított Csaba testvér. A hallgatóságtól megkérdezte, hogyan teljesítették az **első házi feladatot**, ami ebből állt: az éhezőknek enni adni. Ő is elmesélte, hogyan végezte el saját maga. Elment Vajdahunyadra, a szegénynegyedbe, ahonnan sok gyereket fogadtak be Dévára az évek során. Meghívta pizzára a már nagyobbakat, és örömmel tapasztalta, hogy hordozzák magukban mindazt, amit náluk nevelkedve tanultak. Nem volt értelmetlen az éhezőknek enni adni – állapította meg örömmel.

Az egyik volt diákjuk felhívta a figyelmet arra, hogy most is sok gyerek él a vajdahunyadi szegénynegyedben. Másnap negyvennégy gyermeket összegyűjtöttek, és elmentek velük cukrászdába. Böjte Csaba elmesélte tréfásan, hogyan mentek velük a hóban, latyakban, megérkezésükkor hogyan siettek ki az emberek a cukrászdából, és így a sok szegény kisgyermeknek mind jutott hely. Érdemes volt elmenni, nagy öröm volt velük lenni. Jó dolog jónak lenni. Jó dolog a szeretet útján járni. A világot valóban csak az önzetlen szeretet tudja jóvá tenni – állapította meg. Hangsúlyozta, hogy ezzel ellentétben a méricskélő, számígtató kapcsolat az élet minden területén – így a menekültekkel kapcsolatban is – olyan, mint egy érdekházasság, nem lesz belőle tiszta szerelem.

Böjte Csaba ezt követően rátért **a második leckére: a szomszédoknak inni adni**. Felhívta a figyelmet arra, hogy az ember a mai világban is szomszédos, és felidézte fiatalkori emlékét, amikor katona volt Romániában. A nyári melegben, nagy menetelés után egy fejkendősnéni az út szélén rozsdás pléhcsuprokból adott inni a fáradt katonáknak. Korábban sok sérelem, harag élt benne a románokkal szemben, akik elvették tőle az édesapját. Ez a reszkető kezű, kedves néni azonban a csupor vízzel ledöntötte benne az előítélet falait.

Jézus Krisztus erre biztat: a szomszédoknak inni adni. Ő maga is szomszédos a kereszten. Csaba testvér megosztotta hallgatóival, hogy Teréz anya nővérei a kápolnájuk falára egyetlen szót írnak: „Szomszédos.” Isten szomszédos a mi szeretetünkre, jóságunkra, irgalmasságunkra. Teréz anya azt vallotta: „Életünk célja, hogy enyhítsük a szeretetre szomszédos Isten szomszédosságát.”

„Nézzünk magunkba, csendesedjünk el, és vegyük észre azt az embert, aki szomszédos körülöttünk. Lehet, hogy nem vízre szomszédos. Mindannyian szikkadt földek vagyunk, szükségünk van egymás szeretetére, jóságára. Oltasuk

egymás szomját jó cselekedetekkel, az irgalmasság tetteivel ezen a héten is. Ne hidegen püföljük egymást, hanem szeretetünk tüzeiben hozzuk izzásba testvéreinket is, és akkor biztos, hogy formálva formálódunk, szebb lesz körülöttünk a világ, és az öröm rózsája bennünk is szirmokat fog bontani és ki fog nyílni” – zárta második homíliáját a dévai templomban Bőjte Csaba ferences testvér.

Január 13-án Csíksomlyón Csaba testvér újabb gondolatokkal egészítette ki elmélkedését. Nem elég elmélkedni az irgalmas szeretetről – hangsúlyozta. A mákból ópium lesz, a dumákból meg konferenciák, mindkettő nagyon káros az egészségre, elalszik tőlük az ember – mondta tréfásan.

Javasolta, hogy próbáljunk mindennap egy kicsiny irgalmas cselekedetet gyakorolni. Inni adni a szomjazóknak. A kánai menyegzőn Jézus bort adott. Bőjte Csaba tréfásan megjegyezte: milyen jó, hogy Jézus nem szűk látókörű, nem tart attól, hogy megszólják ezért, hiszen lakodalom van, belefér. Jó dolog a barátokkal, rokonokkal leülni egy kicsit borozni, leülhetünk a házasársunkkal is egy pohár borra, hogy elbeszélgessünk egy kicsit. Vagy meghívhatjuk a szomszédasszonyt egy kávéra, teára – javasolta.

Csaba testvér ezt követően egy szép történetet mesélt el arról, mennyire fontos megbocsátani egymásnak. Magyarországon gyóntatott egy asszonyt, aki elvált a férjétől, nem ment újra férjhez, de nem tudott megbocsátani. Gyóntatóként arra kérte, próbáljon megbocsátani, hiszen Jézus neki is megbocsátott. Végül azt adta penitenciának, küldje el hozzájuk a férjét havat lapátolni, fát vágni: hadd nézze meg, rendes ember-e. „Na, látszik, hogy az idegeire ment a cölibátus” – volt az asszony válasza.

Néhány hónap múlva azonban a férj valóban elment Dévára: meg akarta tenni a feleségének, amit kért, hogy az megbocsásson neki. Nem volt templomba járó ember, viszont erős volt, és volt ideje. Kiderült, hogy szeret kályhát építeni: összeraktak egy főzőkályhát, aztán egy kemencét, végül a férfi ott maradt két hónapig. Csaba testvér figyelmeztette az asszonyt: jöjjön érte, mert olyan rendes ember, hogy egy székely menyecske lenyúlja, ha nem figyel. Férj és feleség azóta is együtt vannak.

„Hiszek az irgalmasság világot formáló erejében” – jelentette ki a homília zárásaként **Bőjte Csaba, majd megkérte a híveket, álljanak fel, akik hisznek az irgalmasságban.**

Mindenki felállt.

Móricz Zsigmond: A gyermek hazamegy

Érzések Erdély kapujában.

A gyermek az ősi házba,
öreg szülői kedves köribe,
hol a diófa lombja bókol,
hol a mogyorós mókusa libeg,
hol szűzvirágok koszorúja int:
siet, jön, vágyik,
az ősi lelkek édes otthonába.

Óh régi századok!
évezredek!
Atilla dörgő lovai!
húnok sistergő nyílai!
Csaba csillagtipró,
ragyogó, lobogó tündérhadai!
Itt villog a lengő sátrak
s bozótos paripák tüze:
a hegyek kövein, a bércek erdein,
s égnek a fényjelek
a bánatos Ma ködein át...

Ködök, ködök,
titokzatos mélységűek
feküdtek a hegyek, völgyek,
a kopár ősz kapuján,
mikor a gyermek szeme
mohón keresi
a távoli határokat.
Ködök, ködök
s az őszi nap
mint ezüst tükörön
önfényét veri.

De szavak, szavak,
édes ízű szók csendülnek az
ajkakon,
vidáman, mint gyermekjátékszerek,
**gömbölyűn, mint aranykavicsok,
guruló kacagással,**
mint tündérek szent susurlása...

S a vándor, aki evez a bánat
tengerén,

a vándor, aki száll a garaboncás
köpenyén,
szívén ütést,
lelkén örömet,
életén boldog fordulást érez:
búsító ködök mélyén édes fényt talál.

Hogy a köd mélyén ember és ember
egymás kezét,
egymás szívét keresi,
mint eltévelyedett gyerekek
az élet vad vásárjában
és óh, csoda:
egymást nem értők
együtt mennek tovább,
bokrok s bozótok,
farkasok és kígyók
szigorú telében...
egymást meglelik...

Hegyek!
ködökbe borult égi tavak,
szigetek a dobogó föld
és a lobogó ég ölén:
mily áhítattal csókolom
rögötök.

Óh, szűnjön meg a magába maradt
árva lelkek félelme s bánata,
s csattanjon ki az Akaraterő,
s ezernyi ezer életcsirát
istápoljon fel a Tavasz napjaira!

Mert nem a sírás s nem a
könnytörlés,
hanem a termő Élet
az Emberé.

Ködök, ködök! nyeljétek el a
megalázó kolduskodás,
vigadozó könnyelműség
rothadásos lidérceit.

Bátorság, bátorság, bátorság jövel!

Jöjjön az Értés, jöjjön a Jóság,
jöjjön a Szerelem:
a Jövő úttörője.

A szent úté,
amelyen vígan dübörög
az élet szekere:
előtte a Munka,

fölötte az Áldás
s vidáman dalol a bakon a víg legény
ismerős dalokat
szegény...

Legyen áldott
a köd
s legyen boldog és ragyogó
tavaszod:
Erdély!..

Milyen nép lakik itt?

Öreg bölcs üdögélt a Korinthusba vezető út szélén. A városba igyekvő idegen rövid pihenőt tartva beszédbe elegyedett vele:

- Milyenek itt az emberek? – tudakolta.
- Hová való vagy? – kérdezett vissza az öreg bölcs.
- Athéni vagyok.
- És felétek milyen nép lakik? – kérdezett tovább az öreg.
- Hát tudod, rettenetes társaság! Mind csaló, lézengő, lusta és önző. Ezért is jöttem el onnan.
- Nincs szerencséd! Korinthusban sem jobb a helyzet. Itt is csupa csalóval és lézengővel, lusta és önző emberrel fogsz találkozni. – mondta az öreg.

A vándor búsan folytatta útját.

Nem sokkal később újabb idegen állt meg az öreg bölcs előtt. Őt is az érdekelte, hogy milyen emberek laknak Korinthusban. A véletlen úgy hozta, hogy ő is Athénből jött. Neki is feltette az öreg bölcs a kérdést, hogy ott milyenek az emberek.

- Nagyszerű emberek élnek ott! Barátságosak, segítőkészek és nagyon becsületesek! – válaszolta nem kis büszkeséggel az utas.
- Nagy szerencséd van! Korinthusban is ugyanilyen nagyszerű emberekre találsz majd! – mondta az öreg bölcs.

A vándor vidáman füttyörészve folytatta útját a város felé.

A két beszélgetést végighallgatta egy fiatalember, aki gyakran időzött az öreg bölcs társaságában. Felháborodottan jegyezte meg:

- Nagyot csalódtam benned! Sose hittem volna, hogy te is ennyire kétszínű vagy!

Az öreg bölcs mosolyogva csillapította:

- Tévedsz, fiatal barátom. Tudod, a világ a szívünkben tükröződik. Akinek a szíve gyanúval van tele, az mindenhol csalókkal fog találkozni. De akinek a szívét jóindulat tölti el, az a világon mindenhol barátságos emberekre talál.

Babits Mihály: A vihar (részlet)

...Megmondom a titkát édesem a dalnak:
Önmagát hallgatja, aki dalra hallgat.
Mindenik embernek a lelkében dal van
és a saját lelkét hallja minden dalban.
És akinek szép a lelkében az ének,
az hallja a mások énekét is szépnek....

Reményik Sándor: Gyógyíts meg!

Én Istenem, gyógyíts meg
engemet!
Nézd: elszárad a fám,
A testem-lelkem fája...
De épek még a gyökerek talán.
A tompa, tunya tespedés alatt
Gyökereimben érzem magamat,
És ott zsong millió melódiám.

Én Istenem, gyógyíts meg
engemet!
Hiszen - nem is éltem igazában.
Csak úgy éltem, mint lepke a
bábban.

Csak úgy éltem, mint árnyék a
fényben:

Rólam gondolt roppant gondolatod
torz árnyékaképpen.

Egy kóbor szellő néha-néha
valami balzsam-illatot hozott.
Akkor megéreztem: ez az élet.
S megéreztem a Te közelléted, -
S maradtam mégis torz és átkozott.

Én Istenem, gyógyíts meg
engemet.
Én szeretni és adni akarok:
Egy harmatcseppért is - tengereket.
S most tengereket látok felém jönni,
És nem maradt egy könnyem –
megköszönni.

Mások hibái

Volt egyszer egy fogadó, melyet Ezüst Csillagnak hívtak. A tulajdonos minden tőle telhetőt elkövetett, hogy minél több vendéget csábítván nyereségessé tegye vállalkozását: a szállás kényelmes volt, a kiszolgálás szívélyes, és az árak elfogadhatók, de mindhiába.

Kétségbeesésében elhatározta, hogy kikéri egy bölcs tanácsát. Miután a bölcs végighallgatta bánatos történetét, azt javasolta, hogy változtassa meg a fogadó nevét.

- Az lehetetlen - mondta a fogadós. - Nemzedékek óta Ezüst Csillag a neve, mindig is így ismerték az egész vidéken.

- Nem - állította a bölcs határozottan -, mostantól fogva Öt Harangnak fogod hívni, a bejárat fölé pedig felakasztasz hat harangot.

- Hat harangot? Ez aztán az abszurdum. Ugyan már minek tenném?

- Csak próbáld ki, és meglátod - mosolygott a bölcs.

Nos, a fogadós megpróbálta. És a következőket tapasztalta. Aki csak elment a fogadója mellett, mind betért, hogy felhívja egy hibára a figyelmét, gondolván, hogy előtte még senki más sem vette észre.

Bent azután kellemesen érintette őket a szívélyes kiszolgálás, és ott maradtak egy kis felüdülésre, megadván ezzel a fogadósnak azt az anyagi sikert, amit korábban mindhiába keresett.....

Kevés dolog van, amiben nagyobb örömünket leljük, mint a mások hibáinak kijavításában.

Nap mint nap egymással!

Folyton azon a kérdésen töprengök: Miért nem tartanak ki az emberek a szeretetben? Miért esik nehezükre, hogy nap mint nap egymással éljenek? Azt hiszem nagyon is szívesen csapjuk be önmagunkat. Esküszünk, hogy szeretjük a másikat, és a valóságban csak magunkat, saját énünket imádjuk.

Az ember túl sokat vár el a másiktól, hogy legyen barátságos, csodáljon engem, hordozzon a tenyerén, tűzön-vízen át szeressen, ne legyenek rossz hangulatai és gyenge oldalai. Jaj neki, ha kritizálni mer. A legkisebb csalódás, és a szívem összetörik. Túl ritkán jut eszünkbe, mennyivel tartozunk a másiknak, mennyi mindent adhatnánk neki, mennyi mindent tehetnénk érte.

Ki ne mond hirtelen: "te nem szeretsz engem", mielőtt te magad oda nem adtál mindent.

(Phil Bosmans)

Andersen: A rút kiskacsa

De szép is volt azon a nyáron a határ! Sárgultak a búzatáblák, a zab még zölden bólogatott, a kaszálókon petrencékbe hordták a szénát; piros lábú golyák lépdeltek méltóságteljesen a réteken, és egyiptomi nyelven kerepeltek - ez volt az anyanyelvük. A gabonaföldeket, kaszálókat sűrű erdők övezték, s az erdők ölén mély vizű tavak csillogtak. Szép volt, nagyon szép volt a határ! Mély árkokkal körülszegett, régi udvarház melengette öreg falait a napsütésben. Környékét fölverte a lapu, falai tövétől az árkok széléig kedvükre nőttek-terpeszkedtek az óriási lapulevelek; egy-egy magasabb bokor alatt kényelmesen megállhatott volna egy kisgyerek.

Ez a zöld sűrű valóságos rengeteg erdő volt annak a kacsának, amelyik itt ült a fészken, hogy tojásait kiköltse..

Egy nap aztán föl pattant az első tojáshéj, utána a második, s a többi. „Sip-sip!” - örültek meg a világnak a fiókák, s kigombolyodtak a tojásból, mint megannyi megelevenedett tojássárgája.

- Háp-háp! - az öreg kacska csak ennyit mondott. A kiskacsák ott nyüzsögtek körülötte, kíváncsian nézték a lapulevelek zöld sűrűjét, s az anyjuk hagyta, mert a zöld szín jót tesz a szemnek.

- Ó, micsoda óriási nagy a világ! - álmélkodtak a kicsinyek; persze itt már másképp érezték magukat, mint benn a szűk tojásban.

- Azt hiszitek, ez az egész világ? - kérdezte az anyjuk. - A kert túlsó fele is hozzátartozik, de még a pap földje is. De ott még én se jártam. No, megvagytok-e valamennyien? - Kinyújtotta a nyakát, és végignézett a kis seregen. - Dehogyan vagytok, hiszen lám, a legnagyobbik tojás még ott hever a fészeken. Jaj, meddig melengessem még? Most már igazán unom! - De mit tehetett, visszaült a tojásra.

...Végre-végre megpattant a nagy tojás héja. - Pip, pip! - sipogta a fióka, és kikászálódott a nagyvilágra. Milyen rút volt szegény, és milyen nagy! Az anyja jól szemügyre vette. „igen nagy ez kacsának - gondolta magában. - Egészen más, mint a többi. Kispulyka volna? Majd elválík mindjárt, gyerünk csak a vízhez! Úsznia kell, ha másképp nem, hát magam lököm bele!”

Verőfényes, szép idő volt másnap, a lapulevelek közé betűzött a napfény. A kacska lerándult kicsinyeivel a vizesárok partjára. Zsupsz! - már bele is csobbant a vízbe. A kiskacsáknak nem kellett sok biztatás, vígan loccsantak utána; a víz összecsapott a fejük fölött, de nyomban fölbukkantak, és úgy úsztak, hogy gyönyörűség volt nézni: a lábuk magától gyúrta a vizet; mind jól érezte magát benne. És a rút kiskacsa is ott lubickolt közöttük.

- Olyan szép a többi fiókád! - mondta a piros kapcás kacsahölgy. - Takarosak és jó növésűek. Csak ez az egy ilyen szerencsétlen formájú. A legjobb volna, ha újra kikölnéd.

- Azt nem lehet, kegyelmes asszonyom - felelte a fiókák anyja. - Rút kis jószág, az igaz, de jólelkű teremtés, úszni meg éppen úgy úszik, mint akármelyik, sőt, bátor vagyok kijelenteni, hogy még különbül. Remélem, majd kikupálódik, vagy kisebb lesz idővel; túlságosan sokáig kuporgott a tojásban,

azért ilyen formátlan. - Csőrével egyenesre igazította a rút kiskacsa nyakát, és anyai gonddal rendezgette a pihéit. - Különben is, gácsér - folytatta -, hát nem olyan fontos, hogy szép legyen. Erős legény lesz, úgy nézem, megállja majd a helyét az életben.

- A többi kicsinyed takaros - mondta kegyesen az előkelő kacska. - Éreztétek hát otthonosan magatokat, és ha véletlenül halfejet találtok, elhozhatjátok nekem.

...De a szegény kiskacsát, amelyik utolsónak bújt ki a tojásból, szünetlen csípték, rúgták, tépázták és csúfolták a többiek, nemcsak a kacsák, de még a tyúkok is. „Túlságosan nagy!” - vélte mindenki... A szegény kiskacsa azt se tudta, hová legyen ijedtében, de meg búsult is, amiért olyan rút, hogy az egész baromfiudvar őt csúfolja.

Így telt el élete első napja. A többi még keservesebb lett. A szegény kiskacsát mindenki üldözte, még a tulajdon testvérei sem állhatták...

Egy nap aztán nem bírta tovább a szerencsétlen kiskacsa, nekifutott a világnak, s átröppent a kerítésen. A kerten túl, a bokrosban ijedten rebbentek szét közeledtére az apró madarak. „Még ők is megrémülnek tőlem, olyan rút vagyok” - gondolta a szegény kiskacsa, és szégyenletében lesütötte a szemét, de azért csak szaladt tovább. Így ért el egy sűrű nádasba, ahol vadkacsák tanyáztak. Meghúzódott a nád között, és elcsigázottan pihent egész éjszaka. Nagyon fáj a szíve.

Reggel, mielőtt a vadkacsák szárnyra keltek volna, jól szemügyre vették az idegent.

- Hát te miféle szerzet vagy? - kérdezték tőle; a kiskacsa jobbra-balra köszöngött, illedelmesen, ahogy az anyja tanította.

- Fertelmes rút vagy! - mondták meg kereken a vadkacsák. - Szerencséd, hogy nekünk mindegy. Csak nehogy beházasodj a családukbá!

Szegény, rút kiskacsának esze ágában sem volt házasodni, beérte annyival, hogy tanyát verhetett a nád között, s ihatott a láp vizéből.

Már két napja tanyázott a nádasban, amikor elébe állt két vadgácsér; nemrég bújhattak ki a tojásból, mert igen hetyke legények voltak.

... Vadászat volt a vidéken; a vadászok körülcserkészték a nádas, néhányan meg lesből lőttek a víz fölé hajló füzek ágai közül. Felhőkben gomolygott a lőpor kék füstje, megakadt a sűrű lomb között, aztán rátespedt a vízre; vizslák caplattak az iszapban, törték a nádat, a sást, szimatoltak. A szegény kiskacsa iszonyúan megijedt, rémülten forgatta a fejét, s éppen a szárnya alá akarta dugni, amikor egy irdatlan nagy kutya termett előtte. Hosszan lógatta vörös nyelvét, rémítően villogtatta a szemét, az ínyét felhúzta; már-már fogai közé ragadta a kiskacsát. De aztán, mintha hirtelen mást gondolt volna, megfordult és otthagya.

- Ó, hála istennek! - lélegzett föl a kiskacsa. - Úgy látszik, olyan rút vagyok, hogy még a kutya is átall a fogai közé kapni.

Most már megnyugodott, nem moccan, míg a feje fölött sörét kaszálta a nádat, és lövések dőre verte föl a vidéket.

Csak estefelé ültek el a félelmetes hangok. A szegény kiskacsa még mindig nem mert mozdulni, órákig gubbasztott a nád sűrűjében, míg végre előmerészkedett. Akkor aztán futásnak eredt, ahogy csak a lába bírta, menekült a nádasból. Nekivágott a réteknek-mezőknek, de olyan vihar érte utol, hogy alig bírt vánszorogni.

Estére mégis elért egy rozzant kis parasztházikóhoz....

.A háznép csak reggel vette észre a kis jövevényt. A macska hangos dorombolással, a tyúk kárálással jelezte, hogy idegen van a házban.

- Mi az? - tekingetett körül az anyóka. Aztán meglátta a kiskacsát, de mert gyöngye volt a szeme, úgy látta, hogy egy szép, hízott kacsa tévedt a házába.

- Ez aztán a szerencse! - örvendezett. - Most majd lesz kacsatojás a háznál. Ha ugyan nem gácsér. No, majd megtudjuk.

...A kiskacsa hát behúzódott a sarokba, és ott búslakodott. Maga sem tudta, mi ütött belé: egy napon igen megkívánta a friss levegőt meg a napfényt; víz után vágyakozott, úszni szeretett volna. Addig-addig sóvárgott, míg végül kiöntötte szívét a tyúknak.

- Mi bajod? - ámult el a tyúk. - Már belehibbantál a semmittevésbe! Tojjál tojást, vagy tanulj meg dorombolni, meglátod, kigyógyulsz a bolondságaidból!

- De mikor olyan nagyszerű úszni! - áhítozott a kiskacsa. - Milyen felséges érzés, amikor a víz összecsap a fejem fölött, aztán újra fölbukkanok!

- Nagy élvezet lehet, mondhatom! - mondta kicsinylően a tyúk. - Alighanem megháborodtál. ...

- Nem, ti nem érthettek meg engem! - sóhajtotta a kiskacsa.

...Egy este csodálatos színekben bukott le a nap, s a rózsás fényben egy sereg pompás, nagy madár szállt föl egy bokrosból. A kiskacsa még sohasem látott efféle madarakat: ragyogó fehér volt a tolluk, a nyakuk karcsú és szépen ívelő - hattyúk voltak. Különös volt a hangjuk is, az is, ahogy meglendítették karcsú szárnyukat, és szálltak a hideg ég alól meleg ég alá, tengerek partjára. Magasan repültek, igen magasan, s a rút kiskacsát különös érzés járta át, szédelegve forgott a vízben, nyakát nyújtogatta a pompás madarak után, s felrikoltott, de olyan furcsa hangon, hogy maga is megrémült tőle.

Nem tudott másra gondolni, csak a ragyogó tollú, boldog madársereg; amikor eltűntek a szeme elől, lebukott a mélybe, s amikor felmerült, egészen különös érzések kerítették hatalmukba. A nevüket sem tudta azoknak a madaraknak; azt se sejtette, hová repültek, mégis úgy megszerette őket, mint még senkit a világon. Nem irigyelte őket, hogy is vágyakozhatott volna arra, hogy hasonló legyen hozzájuk! Hiszen azzal is beérte volna a szegény, rút kiskacsa, ha a baromfiudvar népe megtűri!

Aztán lehullott a hó, beköszöntött a hideg-hideg tél. ...

Nagyon szívfájdító volna elmondani, mennyi ínség meg nyomorúság jutott azon a kemény télen a szegény rút kiskacsának!

Aztán végre kisütött a jó meleg nap, pacsirta szántotta az eget - tavasz volt! A kiskacsa ott feküdt a nád között, ahol tanyát vert.

Egyszerre csak kiterjesztette a szárnyát, és suhogva fellendült a magasba repült! Még magához sem tért, egy pompázó kertben találta magát, ahol almafák virultak, orgonabokrok illatoztak, s hosszú, zöld ágaikat kanyargó patak vize fölé nyújtották. Milyen szép, milyen üde volt itt a tavasz!

A vízre hajló ágak közül három gyönyörű hattyú siklott elő; hófehér tolluk halkan zizegett, s könnyedén ringatóztak a patakban. A rút kiskacsa tudta már a pompás madarak nevét, s most nagyon megsajdult a szíve.

- Leszálok közétek, királyi madarak! Azt se bánom, ha halálra vagdaltok, amiért ilyen rút létemre közétek merészkedtem! Inkább ti öljetek meg, mint kacsák csípjenek, tyúkok vágjanak, szolgáló rugdosson, vagy a kegyetlen tél végezzen velem! - Azzal letelepedett a patak vizére, s a hattyúk felé úszott. Azok észrevették, és sietve siklottak elébe. - Csak öljetek meg! - mondta a szegény kiskacsa, és fejét a víztükörré hajtotta, úgy várta a halált. De mit pillantott meg a tiszta vízben? Nem a hajdani idomtalan, szürke tollú, rút kiskacsa képét, hanem egy pompás, gyönyörű hattyút - tulajdon képe mását.

Ha valaki hattyútojásból kel ki, hattyú marad, ha baromfinép között nevelődik is!

Most már örült a hattyú, hogy annyi bajt és nyomorúságot ért; így tudta igazán értékelni a boldogságot. Hattyútársai körébe gyűltek, gyöngéden simogatták csőrükkel.

Gyerekek szaladtak a kertbe, morzsát meg búzát vetettek a vízbe, s a legkisebb így kiáltott fel:

- Nézzétek, új hattyú! - És a többiek vele örvendeztek: - Új hattyú érkezett! Tapsoltak, ugráltak örömben, futottak apjukért, anyjukért, fehér kenyeret meg kalácsot szórtak a vízbe, és azt hajtogatták:

- Ez a legszebbik, ez az új. Olyan fiatal és olyan gyönyörűek a hófehér tollai! És az öreg hattyúk fejet hajtottak a hajdani rút kiskacsa előtt.

A fiatal hattyú azt se tudta, hová legyen a nagy megtiszteltetéstől. Fejét a szárnya alá dugta, úgy megszégyenítette a dicséret. Boldog volt, nagyon boldog, de mégsem fuvalkodott fel, mert a jó szív sohasem kevély. Arra gondolt, mennyit üldözték és csúfolták, most pedig mindenki a szépséges madarak legszebbikének mondja. Az orgonabokor ágai lehajoltak hozzá, megsimogatták; melegen, nyájasan sütött a tavaszi nap, s a fiatal hattyú szíve csordultig telt örömmel. Megrázta finom tollait, karcsú nyakát magasra emelte, s forró hálával mondta:

- Álmodni sem mertem volna ennyi boldogságról, amikor még rút kiskacsa voltam!

Ez maga a csoda!

Az összetartozásról

„Két embernek nem kell mindig együtt lennie ahhoz, hogy szorosan kapcsolódjanak egymáshoz. De az együttlét érzésének élnie kell akkor is, ha távol kerülnek. Társaságban, amikor mással beszélgetnek.

A léggör meglétén vagy nemlétén múlik minden.

Két ember élhet együtt aktívan úgy is, hogy kötelezettségeik sokáig eltávolítják őket egymástól, vagy hallgathatnak, ahelyett, hogy hétköznapi banalitásokkal töltenék meg az időt.

És lehetnek totálisan szétválasztott két világban akkor is, ha csevegnek, vagy karon fogva sétálnak – és látszólag minden rendben van közöttük.

Az egybetartozás mélyebb, hallgatagabb, ugyanakkor derűsebb kapcsolat, mint ami feltétlenül szóbeli erősítést igényelne.

Szinkronba jutni valakivel, önmagunkkal, a világgal, van-e ennél boldogítóbb érzés? Ülni egy társaság közepén, és tudni anélkül, hogy odanéznénk, hogy valaki van a közelben, akinek jelentünk valamit, aki talán idenéz, de ha látszólag nem is, ide gondol. A dolgok egy pillanat alatt elrendeződnek, és könnyű lesz a világ. Valaki itt van, mosolyog, és ez elég.

Tegnap még frontátvonulás volt, emberek marakodtak, vádolták egymást, és most egyszerre minden érthető lett, jó lett, igaz lett.

Az élet áldott perce: szinkronba jutni valakivel.”

HÁLAADÁS

MINDENÉRT, AMIT ADTÁL:
HÁLA NEKED, ISTENEM!

MINDENÉRT, AMIT ELVETTÉL:
HÁLA NEKED, ISTENEM!

MINDENÉRT, AMIT
MEGENGEDTÉL:
HÁLA NEKED, ISTENEM!

MINDENÉRT, AMIT
MEGAKADÁLYOZTÁL:
HÁLA NEKED, ISTENEM!

MINDENÉRT, AMIT
MEGBOCSÁTOTTÁL:
HÁLA NEKED, ISTENEM!

MINDENÉRT, AMIT NEKEM
KÉSZÍTTÉL:
HÁLA NEKED, ISTENEM!

A HALÁLÉRT, AMILYET NEKEM
SZÁNTÁL:
HÁLA NEKED, ISTENEM!

HOGY A TE ÖRÖK SZERETETED-
RE TEREMTETTÉL:
HÁLA NEKED, ISTENEM!

De ez a legcsodásabb valóság...

(részlet egy pálos homíliából)

„ Jól ismerlek, hiszen én teremtettelek. Azóta szeretlek, hogy megfogantál anyád méhében. Te elmenekültél ugyan szeretetem elől – most már Te is tudod, hogy így volt -, de én semmivel sem szeretlek Téged kevésbé, bármilyen messze szöksz is tőlem.

Én vagyok az, aki erőt adok Neked ahhoz, hogy egyáltalán menekülni tudj. Márpedig én végső soron úgysem foglak elengedni. Olyannak fogadlak el, amilyen vagy.

Megbocsátottam Neked. Jól tudom, mennyit szenvedtél. Mindig is tudtam. Te azt fel sem foghatod, hogy amikor Te szenvedsz, én mennyire szenvedek Veled.

Azt is pontosan tudom, hogy milyen kis trükkökkel próbálsz eltitkolni önmagad és mások előtt azt, hogy micsoda kudarokat csináltál az életedben. Nekem azonban így is csodálatos vagy. Sokkal csodálatosabb vagy a lelked mélyén, mint gondolnád.

Csodálatos vagy, mert Benned, abban a különleges és egyedi emberben, aki csak Te vagy, végtelenül tükröződik az én szentségemnek a szépsége. Azért is csodálatos vagy, mert én, egyedül én, látom már a csodát, amivé válni fogsz. Szeretetem átforgató ereje által, amely csak tökéletesedik a gyengeségben, Te is tökéletesen széppé leszel.

Csodálatosan szép leszel a magad egyedi és pótolhatatlan módján, de ezt sem Te, sem én nem érhetjük el egyedül: ezt csakis együtt vihetjük végbe.”

Magyar vagy...

Amikor valamelyik rokonod Attila. Vagy József, vagy János, vagy László, vagy István.

Amikor némiképp zavart a válaszod, ha egy külföldi megkérdi a gyereket, mit hozott a Mikulás karácsonyra, hiszen a Mikulás nálunk december 6-án jön és karácsonykor pedig a kis Jézus ajándékozik, de nem is 25-én, hanem egy nappal előtte, szenteste.

Amikor mindig ugyanazon a helyen, vagy széken foglalasz helyet, még akkor is, ha a terem, szoba üres - és a te helyed a szoba végében van.

Amikor a vonat még el sem hagyta az állomást, de te már eszed a házi füstölt szalonnát kenyérral vagy a házi szendvicsed. (Általában egy fél paprika vagy paradicsom van benne és többnyire egy rántott hús).

Amikor több tejfölt használsz, mint ketchupot, és egyáltalán tudod mi az a tejföl. Amikor a paprika legalább olyan fontos, mint a só és bors.

Amikor szereted a Túró Rudit, de nem igazán tudod elmagyarázni a külföldieknek mi a fene az, amíg ki nem próbálták.

Amikor tudod, mi az öhom, a lecsó / pacalpörkölt / halászlé / pogácsa / mákos tészta / dobostorta, túrós csusza / kürtőskalács / főzelék / túrógombóc, a bab-gulyás és a fröccs! - és szereted is őket. Amikor fokhagymás-tejfölös-sajtos lángost eszel - esetleg csöröge fánkot, nem is kívánnál finomabb falatokat.

Amikor vehemensen magyarázod olaszoknak / németeknek / jenkinek stb. hogy a gulyás, a pálinka, a túrós csusza, a rántott leves, a mangalica-szalonna, a tökfőzelék (feltéttel), a tokaji és gyakorlatilag minden: hungarikum.

Amikor tudod, mi az a tepertős pogácsa. Amikor házi rétest eszel, amit konyhaasztalon fehér abroszon nyújtottak, disznózsírral kenték, tele tejföllel, mákkal, vagy túróval-mazsolával, vagy meggyel, vagy almával, vagy káposztával.

Amikor értetlen külföldinek ecseteled, hogy ne egyen görögdinnyét augusztus 15-e után, mert a Lőrinc bele pisilt.

Amikor nem pazarolod az ételt, a maradékot elteszed másnapra.

Amikor gyerekként folyton sárgarépát kellett enned, és arra a kérdésedre, hogy miért, a szüleid azt válaszolták, hogy azért, hogy jobban tudj fütyülni.

Amikor esküszöl, hogy a fokhagyma és a mézes tea kiúzi belőled a nyavalyát kevesebb, mint egy nap alatt.

Amikor saját erős paprikát termesztasz az udvaron, vagy az erkélyen kis cserépben, hogy garantáld az erősségét. Amikor a saját borod a legjobb a világon, s a benne lévő nóták ismétlés nélkül 3 napig kitartanak.

Amikor nem jó a normálméretű párna: vagy óriásinak, vagy nagyon kicsinek kell lennie. Amikor tudod, milyen finom a dunyha (dunna), bár sosem használod.

Amikor tudod, mi a pityerszer és mi a tisztavirágzás.

Amikor termálvíz vagy fürdő van a városodban, vagy közel hozzá. Amikor egy 79 km hosszú tavat Magyar Tengernek hívsz, és keresztben átúszod.

Amikor tudod, mi a Hortobágy és Hollókő és Pannonhalma, Aggtelek, Tokaj-Hegyalja, a pécsi ókeresztény sírok: a világörökség részei..

Meg minden más is, a szódavíz is beleértve, a transzformátort, Déri, Bláti, Zippervovszki. Na, meg a golyóstoll, amit szintén az egész világ használ.

Amikor mindenkinek elmondod, hogy a Rubik kocka is magyar találmány.

Amikor tudod, hogy melyik nemzet adta a népességszámhoz viszonyítva, legtöbb Nobel-díjast a világnak. Amikor tudod, hogy minden zseninek vagy hírességnek van valami magyar kapcsolata, vagy csak szimplán magyar.

Amikor sokkal találékonyabb vagy bármelyik nemzetnél és előbb látod a nagy képet mindenről, mint mindenki más, a nyelved és észjárásod miatt.

Amikor egy olyan nyelvet beszélsz, amit sehol a világon nem értenek, csak a magyarok. Amikor tudod, mit jelent az ángyom, a nászom, vagy a hűgom, bátyám, öregapám.

Amikor az eljegyzési gyűrűd az ellenkező oldalon viseled.

Amikor a nagyid azzal "fenyeget", hogy ne vágj pofákat, mert úgy maradsz ha-ha-ha-hha.

Amikor van névnapod, és szerte a világon senki nem érti, mire jó az.

Amikor boldog szülinapot kívánnak és meghúzzák a füled.

Amikor el kell magyaráznod, hogy a családnév van az első helyen, vagyis az nem a keresztnéved.

Amikor ünnepelsz március 15-én, és emlékezel október 23-án.

Amikor sörrel nem koccintasz! (Az aradi vértanúkra emlékezve.)

Amikor el tudsz beszélgetni idegenekkel a buszon, vagy az orvosra várva intim dolgokról, de felháborodsz, ha az anyagi helyzetéről érdeklődnek.

Amikor az Óperenciás (ober Enss) tengerről mesélsz - a történelem jut eszedbe. Amikor a mesék nem úgy végződnek, hogy örökké boldogan élnek, hanem hogy boldogan élnek, míg meg nem halnak.

Amikor tudod, hogy a fűzfán füttyülő rézangyalát igazából nem egy madár, hanem egy káromkodás. Amikor 5 percen keresztül tudsz egy levegővel káromkodni úgy, hogy nem használod ugyanazt a szót kétszer.

Amikor a Micimackó és a Flinstone család sokkal viccesebb magyarul (szinkronizálva), mint az eredeti nyelven.

Amikor tudod, mi a gittegyelet, és miért írták Nemeceket csupa kisbetűvel.

Amikor tudod, ki írta az 'Anyám tyúkját'.

Amikor sírva vigadsz. Amikor a 'Hazám, Hazám, te mindenem...' dallamaira könny szökik a szemedbe, és együtt énekelisz Simándyval.

Amikor a Himnuszt énekeled és imádkozod, összeszorul a torkod és óhatatlanul csorog a könnyed.

S amikor ezeket a költeményeket, szavakat hallod:

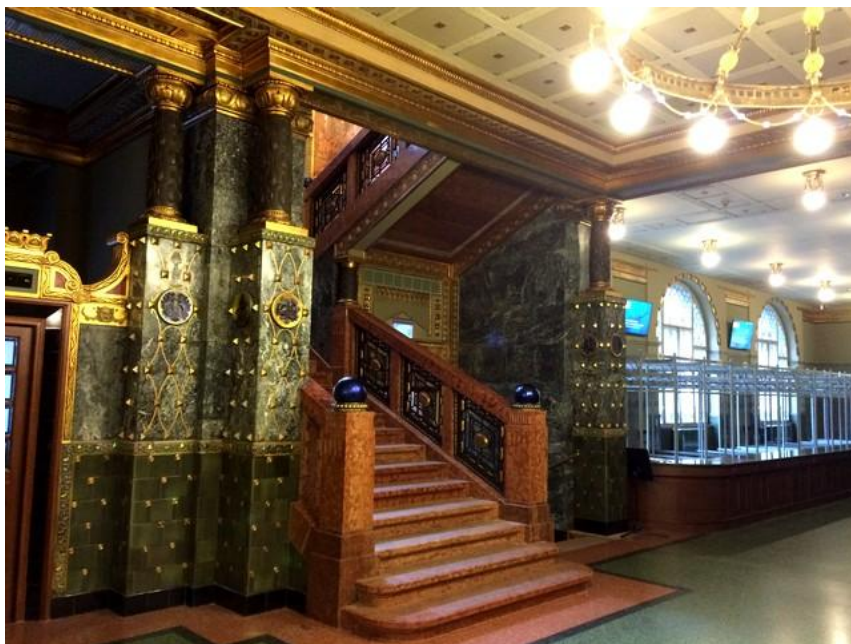
"Isten áldd meg a magyart, jó kedvvel, bőséggel", "Talpra Magyar, hí a haza, itt az idő, most vagy soha", "A nagy világon, e kívül, nincsen számodra hely, áldjon vagy verjen sors keze, itt élned, s halnod kell", millió érzés fut át a szíveden, lelkedén...

...és még mennyi-mennyi minden más...

Tudnivalók a Zeneakadémiáról

Nem túlzás, ha azt állítjuk, a Liszt Ferenc téri Zeneakadémia épülete az

egyik legszebb felsőoktatási intézmény Budapesten. Az impozáns palota méreteiben és látványában is lenyűgöző. Sok érdekességet és titkot rejt.

2013-ban teljesen felújították úgy, hogy az eredeti, 1907-es állapot visszaállítását tűzték ki célul.

Íme néhány tudnivaló az épületről:

1. Meglepő épületszerkezet

Már az előcsarnokban látható, hogy ez a magyar szecesszió egyik remekműve. A falakon, padlón és oszlopokon is a stílusra jellemző természeti motívumok köszönnek vissza. Számos Zsolnay kerámia díszíti a beltereket. A freskókat és színes üvegablakokat pedig a kor olyan híres művészeinek köszönhetjük, mint Kőrösfői-Kriesch Aladár és Róth Miksa.

A gyönyörű homlokzatot és díszes enteriőrt elnézve meglepő, hogy az épület vasbetonból készült, sőt az ország legelső vasbeton szerkezetű építménye volt.

2. Mit szimbolizálnak a díszítő elemek?

Összefüggő a díszítőelemek szimbolikája. Az egész épületben dominálnak az Apollónhoz és Dionüszoszhoz köthető motívumok. A görög mitológia szerint ugyanis ők felelnek a művészetek

és így a zene fejlődéséért is. Dionüszosz fúvós hang szereivel és Apollón lantjával sok helyszínen találkoztunk. Ez utóbbi díszíti az akadémia előtti tér burkolatát is.

Rendkívül sok az épületben a víz motívum. Az előcsarnok színeiben és szimbólumaiban is szándékosan a mocsarak világára emlékeztet. A víz fodrozódását és cseppköveket utánozó díszítések a Najádok kútjára utalnak. A mondák szerint ezekhez a kutakhoz jártak a nimfák, akik Apollón kísérői voltak.

Ezek után nem meglepő, hogy a Zeneakadémia Nagytermét Apollón szigetének is hívják

Ebben a teremben több helyen is felfigyelhetünk Apollón madarára, a hattyúra, amely a halála-kor elhangzó csodálatos hattyúdalról ismert.

Szintén lenyűgöző díszítőelemek a mennyezetten megfigyelhető babérlevél motívumok.

Ezek Apollón elátkozott szerelmére, a babérfává változtatott Dafnéra utalnak.

3. 100 éves függönyök

A Nagyterem galériára nézve Róth Miksa üvegablakai előtt az eredeti 1907-es függönyök láthatók. A felújításkor ugyanaz az olasz cég vállalta el restaurálásukat, amelyet annak idején a függönyök elkészítésével is megbíztak. A függönyök anyaga kényelmesen megsimogatható, ugyanis az ülések kárpitja ugyanabból az anyagból készült.

4. Miért alacsonyak az ülés karfák?

A díszterem székeinek karfája sokkal alacsonyabb a megszokottnál.

A tervezők ugyanis megfigyelték, hogy zenehallgatás közben az emberek egyre jobban belesüppednek a székekbe, így az alacsony karfa kényelmesebb ehhez az időtöltéshez.

A földszinti sorokkal ellentétben a karzaton csak a Zeneakadémia növendékei ülhetnek. A baloldali páholyban az intézmény tanárai foglalhatnak helyet, a jobboldali páholy pedig csakis a Zeneakadémia igazgatójának van fenntartva.

5. A legjobb és egyben legrosszabb ülőhelyek

A legtökéletesebb hangzás az ötödik sorban ülve tapasztalható. Viszont ez a legrosszabb hely is, mert ha valaki a koncert alatt köhög vagy zacskót zörget, ezek is itt hallhatók a legjobban.

6. Miért meztelen a zene műzsája?

Az első emeleti csarnokban Kőrösfői-Kriesch Aladár freskója látható. Ez a festmény a zene műzsáját, Euterpét ábrázolja, a kor szelleméhez képest

meglepően kendőzetlenül.

A meztelenség azt szimbolizálja, hogy minden műalkotást, szobrot, festményt el lehet takarni, de a zenét nem.

7. Miért nem szeretik a diákok a Kamaratermet?

A Kamaraterem Solti György világhírű karmester-zongoraművész és zeneigazgatóról kapta a nevét. A felújítás előtt ezt a termet sem a tanárok, sem a közönség, sem a diákok nem szerették, mert a korábbi átalakítások során igen rossz akusztikája lett.

A 2013-as felújítás után a kamaraterem visszanyerte jó hangzását a tanárok és a hallgatóság örömeire. A diákoknak azonban továbbra sem ez lesz a kedvenc terme, ugyanis a vizsga fellépéseket a mai napig itt tartják.

8. Szerencsehozó gömbök

Az épületben 22 Zsolnay által gyártott eozin gömb található. Ha a babonás vizsgázók a vizsga előtt az összeset megsimogatják, az állítólag szerencsét hoz a megmérettetésen.

9. Hány kiló aranyat használtak a díszítéshez?

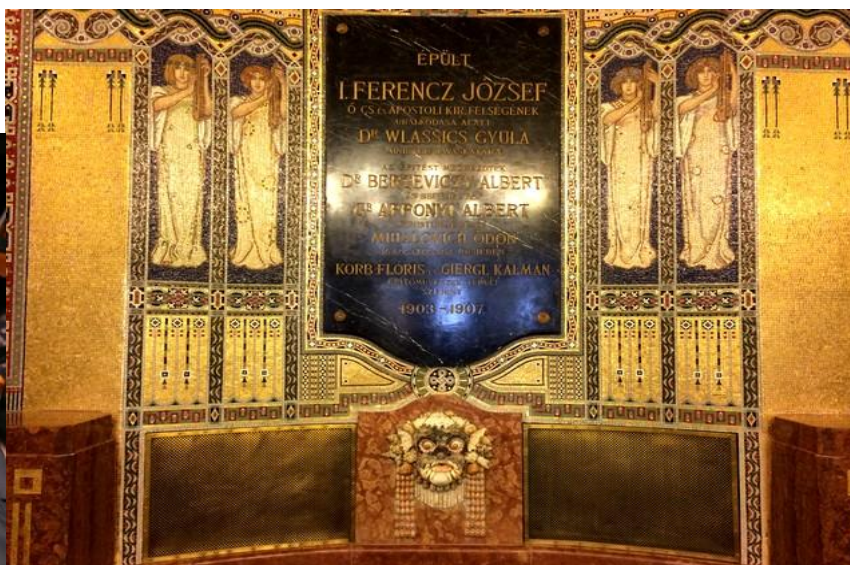
A Zeneakadémia pazar díszítéseit csodálva, felmerül a kérdés: vajon mennyi aranyat használhattak a díszítőelemek aranyozásához.

A válasz az, hogy semennyit. Az épület ugyanis nagyon kis költségvetésből kellett megcsinálniuk, így az aranyozás helyett rezet használtak, amit speciális lakk véd a korróziótól.

10. Hány négyzetméter márvány borítja a belső tereket?

Az alacsony költségvetés miatt a márványborítás is kevés. Ebből az anyagból csupán csak egy négyzetmétert használtak fel. Ez a bejárati csarnok emléktáblája.

Látogassák meg minél többször!
Jó szórakozást

2016. január 30. szombat 15:30

W. A. Mozart: Così fan tutte – nyitány (K.588)

W. A. Mozart: D-dúr fuvolaverseny (K.314)

közreműködik:

Bíró Zsófia – fuvola

W. A. Mozart: D-dúr „Prágai” szimfónia (K.504)

Vezényel: Oberfrank Péter

Önzetlen segítség

A fiam néha elfelejt parkoló jegyet váltani .A piros műanyag zacskót a büntetési felszólítással a szélvédőre rakják. Ezt is olykor elfelejti időben befizetni, így a büntetés többszörösére emelkedik. Hogy ez ne forduljon elő, én szoktam a csekket feladni. Így történt a közelmúltban is. Meglepődve vettem észre, hogy a zacskóban egy parkoló jegy is van. A büntetést 11 óra 3 perckor rótták ki, a parkoló jegy 11 óra négy perctől kezdődött. Kérdeztem a fiamat, hogy ez mit jelent? Ő azt mondta, biztos, hogy Ő nem vett parkoló jegyet, mert ezt mindig telefonon váltja meg. Mást nem tudtunk elgondolni, mint hogy valaki meglátta a büntetés kiszabását, és gyorsan váltott egy fél órára szóló parkolási jegyet, amit berakott a " Mikulás" zacskóba. Fizetett kb. 100 Ft-ot, hogy ne kelljen az autó tulajdonosának 3544 Ft-ot kifizetni. A büntetést kiszabó felszólítást és a parkoló jegyet bevitettem az illetékes irodába, ahol törölték a büntetést.

Tavaly ősszel történt. Felhőszakadás után Kispesten a 194-es busz útvonalának lejtős részén térdig érő víz gyűlt össze, ezért a jármű nem tudott tovább menni. Egy fiatalember kiszállt az autójából, ami a busz mögött állt. Ott a víz még csak bokáig ért. Odament a busz ajtajához és a hátán kivitt egy, majd később még egy idős asszonyt, akik nagyon elkeseredtek, hogy nem tudnak időben hazaérni.

A hosszú kocsisorban egy kamion is vesztegelt. Az előbbi fiatalember bement a közeli boltba is, hogy üdítőt és valami harapni valót vásároljon a kamion sofőrjének, mert nem lehetett tudni, hogy mennyi idő múlva indulhat meg a forgalom. Bár ez utóbbira nem lett volna feltétlenül szükség, de így a kamion vezetőjének örömet szerezhetett. Aki segített, az én fiam volt. (Dr Makó János)

Berényi Mihály: Trükközöm

Végállomás! Kiszállás!
-nemsokára bemondják.
Persze meg se moccanok,
fekszem, mint a krumplizsák .

Hozzám lép egyik angyal.
Nevemen szólít: "*Mihály !*
Végállomás! Nem hallod?
Itt az idő, hogy kiszállj!"

Angyalkám! Krumplizsákot
Mihálynak hívsz? – felelem.
Gyere, csücsülj ide rám!
Utazz kicsit velem!

S csodák csodája, leül.
Furcsa, cseppet sem mérges.
És ül tizennyolc évig.
Akkor leszek száz éves.

Na, mondom, most kiszállok.
Hadd lám, mi van odaát!
Végül csak meghallgatom
az égi kórus dalát!

VICCOLDAL

Idős házaspároknak közös nyelve van már:

Nagypapa kinyitja az egyik szekrény ajtaját, és keresgélni kezd a polcokon.

A nagymama megkérdezi:

- Mit keresel?
- Semmit!
- Az nem ott van, hanem az ágy alatt!

Friss házasok beszélgetnek:

- Szeretsz drágám?
- Szeretlek.
- Imádsz?
- Imádlak.
- Mire gondolsz?
- Arra, amire Te...
- Király! Akkor hozz egy üveggel nekem is!

A hosszú házasság titka

Egy műsorba meghívtak egy házaspárt. A néni is, a bácsi is 100 éves volt. A műsorvezető - a bácsihoz fordulva - nem hagyta ki az ilyenkor szokásos kérdést:

- Bácsi, maga szerint mi a hosszú élet titka?

Mire az:

- Tudja, amikor a feleségemmel összeházasodtunk, már vagy 75 éve, meg-
egyeztünk, hogy ha elkezdünk veszekedni, nem folytatjuk tovább, hanem az
egyikünk kimegy a házból. Hosszú életemet annak tulajdonítom, hogy
rengeteget voltam friss levegőn!

- Miért átkozzák a zsidók Mózeszt?

- ?

- Mert 40 évi pusztai vándorlás után egy olyan földre vezette őket ahol
nincsen kőolaj...

- Mit mondjak még, kedves testvéreim - szól a szokottnál is hosszabb
szónoklatában a pap. - Mit mondjak még ezen a hideg téli vasárnapon?

- Áment! - mondá a székely -, mert már nagyon fázik a lábam.

Párizsban rázza a szőnyeget egy arab vendégmunkás az emeleti ablakban.

Arra jár egy francia és felkiált: - Mi van Ali, nem indul?

Tréfásan megkérdi a katolikus pap a rabbit:

- Barátom, mikor eszel már disznóhúst?

Mire a rabbi: - Majd a te esküvődön, koma!

Nénike a bankban:

- Jó napot aranyoskám, a pénzemért jöttem!
- Miféle pénzért?
- A 150 ezer forintomért!
- Milyen 150 ezerért?
- Hát, amit havonta kétszer ingyen felvehetek!

Kissé csúnyácska hölgy megy be a gyóntatószékbe gyónni.

- Vétkeztem a hiúság bűnében, mert állandóan magam bámulom a tükörben, hogy milyen szép vagyok.
- Ez nem bűn, ez csak egy tévedés!

- Doktor úr baj van a légzésemmel.
- Majd megszüntetjük.

Reszketeg anyóka kérdi a vasutastól:

- Nem fog megrázni az áram, ha rálépek a sínre?
- Dehogyan, néni kérem. Csak arra vigyázzon, hogy a másik lába ne érje közben a felső vezetéket.

- Nekem eddig csak egyetlen nő mondott nemet – meséli a szoknyavadász.
- Komolyan? Ki volt az?
- A bírónő, amikor az ügyvédem a felmentésemet kérte.

- Hogyan előzhetjük meg a rákot?
- Szívinfarktussal.

- Kitől származik az a mondás, hogy asszony kell a házhoz?
- Kőműves Kelemtől.

- Miért áll a gólya fél lábon?
- Miért?
- Mert ha azt is felemelné, elesne.

- Mi az? Feldobod, és sose látod többé?
- A talpad.

- Miért nem lehet a járdán biciklizni?
- Mert nincsen rajta pedál.

- Mi a hasonlóság a marhapásztor és a hegymászó között?
- Mindkettő marhára vigyáz a hegyen.